

lige saa lidt er entig om, hvilke af dem der burde udelukkes fra Sindssygeanstalterne, som om, hvor disse ellers burde anbringes.

De til Observation indlagte Patienter kunne jo ikke siges at spille nogen meget stor Rolle for Blads spørgsmaalet, da de kun forblive en forholdsvis kort Tid paa Anstalterne. Desuden tale forfættelige praktiske Hensyn for, at de bør henvises til Sindssygeanstalterne, og at dette sker i samme Omfang som hidtil, er i alt Fald ganske uundgaaeligt, saa længe man ikke ved en Reform af Medicinalvæsenet har faaet psykiatrisk uddannede Embedslæger, der kunne afgive et for Autoriteterne tilstrækkeligt vejledende Skøn om de paagældende Personers Sindstilstand.

Blandt de til Behandling indlagte Forbrydere sondrer man atter, maasse dog vel teoretisk, mellem dem, der have været sindssyge, før de begik deres Forbrydelse, og som derfor ikke bør betragtes som Forbrydere, og de Forbrydere, der ere blevne sindssyge i Straffeanstalterne eller Fængslerne. Medens der for de førstes Bedkommende vel er en ret almindelig Stemning for, at de høre hjemme i Sindssygeanstalterne, er dette derimod ikke Tilfældet, hvad de sidste angaar. Uenigheden begynder imidlertid først ret, naar Spørgsmaalet bliver om, hvor de da skulle anbringes, idet nogle ville have dem henvisle til Annelser til Sindssygeanstalterne, andre til Annelser til Straffeanstalterne, atter andre til særlige Anstalter (Specialasyl), og andre igen ikke ville have nogen af Delene, men derimod ville have de akute Tilfælde behandlede paa Straffeanstaltens Lazaretter, der hertil maa have psykiatrisk uddannede Læger, og de kroniske Tilfælde henvisle til Sindssygeanstalterne. De Resultater, der i Udlandet ere indbundne ved den praktiske Prøvelse af disse forfættelige Alternativer, tale imidlertid ingenlunde særligt til Gunst for noget af dem. Desuden viser Erfaringen i det mindste her fra Landet, at Forbryderne, hvis Forbrydelse jo i de fleste Tilfælde kun ere et Symptom paa deres Sindssygdom og tilmed oftest ikke bestaa i grove Forseelser, paa enkelte Undtagelser nær, ikke ere til noget Besvær eller give Anledning til Klage fra nogen Side i Sindssygeanstalterne, hvor de forvinde i Mængden af de andre Patienter. Kun de sindssyge Straffefanger kunne være besværlige at have paa Sindssygeanstalterne, men at træffe særlige Foranstaltninger alene for disse, vilde være vanskeligt. Der turde derfor næppe være gyldig Grund til at gøre nogen Forandring i den bestaaende Ordning, indtil man en Gang kan faa et eget Kriminalasyl, hvortil ogsaa andre for den offentlige Sikkerhed farlige Personer og andre degenererede Individuer kunde henvises. Spørgsmaalet om de sindssyge Forbryderes Stilling til Sindssygeanstalterne maatte da atter optages til Behandling.

Sindssyge Epileptikere.

I Sammenligning med Forbryderne optage Epileptikere jo næsten et lige saa stort Antal af Statsanstaltens Pladser som hine. Mange af Epileptikere høre ifølge deres Sygdoms Natur til Sindssygeanstaltens besværligste og farligste Patienter, der ikke blot udbrede Uhygge for de andre syge, men ogsaa kunne udøve en skadelig Indflydelse paa disse, ja endog blive farlige for dem. De kunne derfor vanskeligt have i Lokaler sammen med de andre sindssyge og bidrage som Følge deraf uforholdsmæssigt til at gøre Pladsforholdene i Sindssygeanstalterne ugunstige, altsammen Grunde, hvorfor Anstalterne i det hele nødtigt optage Epileptikere og gerne saa, at de kunne anbringes andetsteds. Kunde dette ske, vilde jo deres Pladser blive disponible for andre sindssyge.

Der vilde da imidlertid kun kunne være Tale om at anbringe dem i en særlig Anstalt for Epileptikere, og en saadan er jo ogsaa i den seneste Tid fra forfættelig Side bragt i Forslag herhjemme, men ifølge gentagne Udtalelser af Justitsministeriet vil Tilvejebringelsen af flige Anstalter i ethvert Tilfælde for en lang Fremtid ikke kunne anses for at falde ind under Statens Opgave. Naar Kommissionen desuagtet skal tillade sig at anbefale denne Sag til fornøjet Overvejelse og fremtidig Opmærksomhed fra Statens Side, saa ledes den dertil ikke alene ved Hensynet til Sindssygeanstalterne, men ogsaa ved Hensynet til Epileptikere selv, der ved en tilstrækkeligt tidligt begyndt og tilstrækkeligt længe fortsat Behandling, som netop bedst kan finde Sted paa en særligt dertil indrettet Anstalt, i mange Tilfælde ville kunne reddes for Samfundet og gøres til forholdsvis nyttige Medlemmer af dette, i Stedet for som ellers at hjemfalde til Sløvhed og uheldig Sindssygdom. Staten vilde derved blive befriet for at sørge for en hel Del uheldige sindssyge. Dernæst er der endnu et ikke mindre vigtigt Hensyn, der netop synes at maatte gøre Oprettelsen af en særlig Anstalt for Epileptikere til en Opgave for Staten